

Aan de rand van de toekomst

Aan de rand van de toekomst

Rony A.F. Roeland

2018

Beefcake Publishing

Wel, de toekomst is geen momentopname en is onvoorspelbaar.
Ze speelt in de ruimte en in de allesomvattende oneindigheid.
Ze wirwart en neigt van links naar rechts. Soms neemt ze de binnenkant, dan weer de buitenkant, maar uiteindelijk weet je niet waar ze naartoe wil.
Dus, omdat de toekomst onbekend is en je er nooit middenin staat, sta je altijd aan de rand ervan.

Hoofdstuk 1

Ludo zat, zoals bijna elke dag, op een bank in zijn hoekje van café De Welvaart. Samen met zijn goede vriend, een kop dampende koffie, bekeek hij vanop deze plek, de straat, de buurt - *zijn buurt*, waar hij was geboren en getogen: de vierkante kilometer opgegooide Scheldegrond. Hij kende er iedere straat, ieder hoekje, zeg maar het huisnummer van de ratten die er woonden. Hij kende ook de mensen, toch de meesten. Hij kende hun zielen, hij observeerde ze en volgde hun doen en laten. Deze mensen kenden hem ook, maar hij was moeilijk te doorgronden en gaf zich moeilijk prijs. Hij was meer een eenzaat, had iets melancholisch, de melancholie van een grijzende zestiger, die alle watertjes doorzwom en alle modderpoeltjes in naam van de wet uitkuiste. Ze fristen de buurt de laatste jaren beetje bij beetje op. Ze pelden het groezelige ervan af. Maar de ratten bleven. Ze kregen gewoon andere huisnummers. Je zag ze zelden overdag. Ze waren als ongedierte, dat je enkel bij schemer en duisternis tegenkomt. Ludo scheidde sinds kort, nog niet officieel maar wel officieus. Dit na 35 jaar huwelijk. Niet dat hij dat zelf wou, maar uit noodzaak. Sinds een jaar of zeven gedroeg zijn vrouw zich steeds vreemder. Hij wist in het begin niet wat hem overkwam. Hij ging naar de bibliotheek, spitte het ene na het andere boek uit en googelde de computer plat om te weten te komen wat er gaande was. Begrijpen deed hij het niet. Hoe werd de wereld plots vierkant? Iedere ijlte was hem vreemd. Hij was een praktisch aangelegde man. Van de een op de andere dag raasden er wereldvreemde verhalen door het huis. Zijn vrouw, Marianne, werd gevolgd door de staatsveiligheid. Hardop praten was uit den boze want men luisterde hen af. Ze taptten de telefoon af en bij de schoonheidsspecialiste, die ze wekelijks bezocht, moesten de anderen zwijgen. Er was immers een belangrijke dame aanwezig. En dat was zij! Ludo's wereld stond op zijn kop. Hij had intussen wel door dat zijn vrouw schizofreen of op zijn minst

zwaar paranoïde was. Hij bezocht een psychiater die zijn vermoeden bevestigde. De toestand werd onhoudbaar. Hij botste van links naar rechts, raakte de grond niet meer, was ten einde raad en diende een knoop door te hakken, waarvan hij wist dat die gordiaans was. De knoop bleef dicht en hij ook. Van de ene op de andere dag veranderde zijn leven. Er moest iets voor zijn dochter geregeld. Die ging nog naar school. Zijn pensioen, waar hij zo naar uitkeek, verschoof naar later en hij pitte verder in zijn hoekje van het café. Marianne viel ondertussen in de armen van een invalide, gepensioneerde collega-agent. Ook dit zag hij niet aankomen. Maar alles went en het leven ging door, dat van Marianne ook en hij troostte zich met de gedachte dat uiteindelijk zijn collega het probleem oploste. Nu diende hij niet meer naar haar om te kijken. Zijn verantwoordelijkheid viel weg en, ja hoor, het leven ging verder. Eerst met horten en stoten, maar langzaam viel alles in een rustige plooi. Het was storm op een kalme zee. Vanop zijn stekje bekeek hij de wereld die zich voor hem afspeelde. Vroeger bekeek hij alles vanuit de verte, maar nu bekeek hij alles van dichterbij. Wat zich buiten afspeelde, bleef hetzelfde - althans zo dacht hij. Ludo was een topper in zijn vak, een briljant onderzoeker. De moeilijkste dingen bracht hij tot een goed einde. Sommige zaken bleven hangen en belandden in de prullenmand. Hij noemde dat de vuilnisbak. Dit waren nederlagen, waarmee hij zich moeilijk verzoende. Zelfs nu nog werd hij 's nachts zwetend wakker, zonder dat hij er de precieze oorzaak van kende. Wellicht kwam dit door die onopgeloste zaken, die in zijn onderbewustzijn door zijn hoofd spookten. Vooral die moord op een prostituee, die men in een dok op het Eilandje vond, speelde hem parten. Hij kende ze persoonlijk. Ze werden zelfs maatjes. Hoe heette ze nu ook weer? Hij dacht even na. Het was al te lang geleden. Oh ja, Sarah, die mooie Sarah met haar trieste ogen. Hij bleef hangen in een kluwen van mogelijke daders, maar kon niets bewijzen. Het was en bleef een 'vuilnisbakmoord' en daar had hij spijt van. Om vijf voor elf stond hij op, nam zijn jas, betaalde de rekening en slofte zoals iedere

morgen op zijn gemak naar zijn bureau. Jan en Pieter namen de lopende zaken door en briefden hem over wat nog hangende was. De dag liep zo zachtjes ten einde en begon de volgende dag weer in café De Welvaart met dezelfde dampende koffie.

In dezelfde stad, maar aan de andere oever van de stroom, woonden twee meisjes, Olena en Svetlana. Vanop de zevende verdieping van het appartementsgebouw keken ze op de rivier en de buurt waar ze werkten. Alle gebouwen in die zone van de stad leken aan de buitenkant op elkaar, als waren ze getekend door dezelfde slechte architect. Maar aan de binnenkant hadden ze alle comfort, alles waar ze nooit over durfden dromen. Ze waren een en ander gewoon! Waar ze vandaan kwamen, aan de rand van Kiev, Oekraïne, woonden ze ook in zo'n woonblok, dat was opgebouwd uit op elkaar gestapelde, geverfde kartonnen dozen. Op iedere verdieping had je voor vijf gezinnen twee toiletten. De badkamer bestond uit vijf naast elkaar geplaatste sproeikoppen en zag eruit als de frigo van een vooroorlogse slagerij. Aan de muren hingen witte, gesprongen tegels en het ongedierte wandelde soms tot aan hun tenen. Ze belandden dus in de hemel, maar niet zonder slag of stoot. Beiden waren ze universitair. Svetlana was tandarts en Olena studeerde scheikunde. Maar in de nasleep van de Oranjerevolutie schroefde de arbeidsmarkt dicht. Het communisme veranderde in een vrijbuiterseconomie en opportunisme was er troef. Daar zaten ze nu met hun diploma, zonder werk, zonder geld en in een van die kartonnen dozen. Ze beslisten dan maar hun geluk in West-Europa te beproeven. Veel goeds hoorden ze over Nederland. Dit was een gastvrij land! Zo leerden ze het toch in hun geschiedenisboeken. Hun tolerantie maakte hen groot. Waarom daar niet geprobeerd? Hun ouders stierven vroeg. Ze wisten niet waaraan en niemand verschaftte er hen uitleg over. Hoogstwaarschijnlijk lag de oorzaak bij de kernramp in Tsjernobyl. Op dat ogenblik werkte hun vader er in de buurt. Ze namen hem meteen op in het ziekenhuis. De eerste diagnose was oververmoeidheid. Maar de ziekte bleef, en

schoorvoetend gaven de dokters toe dat hij ‘een lichte bestraling’ opliep. Enkele chemokuren losten het probleem allicht op, maar hij sukkelde van het hospitaal naar huis en omgekeerd. Dit sleepte zo jaren aan en na de Oranjerevolutie bezweek hij uiteindelijk, gevolgd door hun mama, die ook aan kanker overleed. Ze waren dus beiden dood, verdampt, opgelost en zovele vragen achterlatend. Daar zaten ze nu in die kartonnen doos, samen met hun twee broers, die, zonder het te willen, in het criminele milieu belandden. Ze beschikten niet over een visum en waagden hun kans over de weg. Polen bleek de moeilijkste hindernis, maar eens in Duitsland legden ze hen geen strobreed meer in de weg. Zo belandden ze op een zomerse dag in Antwerpen-Centraal, waarvan ze dachten dat dit al Nederland was. Ze droegen een schamele reiskoffer en de rest zat verpakt in twee, met touw toegesnoerde, kartonnen dozen. Die nacht sliepen ze op een bank, maar vóór de eerste drukte stonden ze alweer op straat. Het waren twee machtig mooie meiden. Hun ziel lieten ze in Kiev achter, maar hun trots namen ze mee. Al wandelend kwamen ze aan bij café De Welvaart. Het was kort in de namiddag en het was er stil. Er kwam een vriendelijke kerel naar hen die zich voorstelde: ‘Olivier Oosterlinck, voor de vrienden Ollie. Aangenaam.’ Hij nodigde hen uit in zijn café, waaraan een vierkante reclamebak hing, waarop in zwarte letters ‘Bar Panache’ stond. Daarboven, beschenen door twee spots, hing een wit beschilderd, glazen bord met een zwart afgelijnd silhouet van een naakte vrouw. De meisjes, die niet van gisteren maar van vandaag waren, wisten meteen waar ze terechtkwamen, maar ze hadden geen keuze. Ze stonden in een vreemde stad, zonder eten en geld en zonder een dak boven hun hoofd. Ollie wist meteen dat hij twee vette vissen aan de haak sloeg. Ze waren hongerig en hij bood hen een diner aan.

‘Als jullie willen, kunnen jullie vanavond boven de bar slapen. Op de tweede verdieping slaapt er nog een meisje. Een Bruintje, dat jullie allicht beter wil leren kennen’, zei hij.

Svetlana en Olena keken elkaar aan, twijfelden, spraken enkele onverstaanbare woorden en knikten. Het was dus 'ja'. Hij loodste hen de bar binnen, klom met hen de trap op, stak de sleutel in het slot en opende de deur. Ze stonden in een studio die de hele verdieping besloeg. Het zag er gerieflijk uit. Er was een geïnstalleerde keuken, een douchecel en een slaapkamer met een tweepersoonsbed.

'Hier slaap ik, maar totdat ik iets comfortabeler voor jullie vind, verhuis ik voorlopig naar hierboven. Rust eerst maar wat uit. Rond achten kom ik jullie ophalen', zei hij en daalde de trap naar de bar af. Die opende om drie uur. Ze zetten hun koffer en de twee dozen aan de kant en vielen als ledenpoppen op het bed. Hun wekker stond op zes uur. Na een verkwikkende douche maakten ze zich wat op, hoewel dit niet echt nodig was, want ze waren beeldschoon. Ze waren van een statige lengte, zeg maar 1.75 meter, waren donkere brunettes - tegen het zwarte af - en hadden betoverende ogen, onder natuurlijke, mooie, afgelijnde wenkbrauwen. Svetlana was extravert, maar Olena was ontegensprekelijk de mooiste. Ze had dat tikkeltje meer. Haar ogen waren groener dan smaragd en haar wangen vertoonden twee kleine stipjes die, als ze lachte, dieper inkuilden. Svetlana miste die twee stipjes en haar ogen waren blauw en iets doffer. Ze trokken hun mooiste jurken aan. Ze hadden niet zoveel bij maar wat ze bijhadden was mooi en paste zowel bij hun persoonlijkheid als rond hun slanke middel. Svetlana had een lichtgrijs kleed aan en Olena droeg een betoverende bloemetjesjurk. Ollie, die hen afhaalde, viel bijna achterover. Wat een verschijningen! Er draaiden vele dollartekens voor zijn ogen. Als deze dames in zijn bar stonden, kwam heel Antwerpen bij hem over de vloer. Hij moest hen overtuigen om bij hem te werken. Op Het Zuid reserveerde hij een deftig en gezellig restaurant. De meisjes praatten perfect Engels, en Ollie, alhoewel van laag allooi, had een IQ waarvan je duizelde. Hij sprak de drie landstalen en Engels was als zijn tweede moedertaal. Na enkele glazen wijn waren de twee meiden al een beetje in de wind. Ze werden losser en loslippiger. Ollie, die slim, sluw en leep was,

speelde hierop handig in. Hij spiegelde hen, naar Oekraïense normen, torenhoge verdiensten voor. Elk 150 euro per dag plus fooi, die hij minstens op 100 euro schatte. De meisjes zwijmelden ervan. Ze zouden aan de binnenkant en niet aan de buitenkant werken. Zo noemde hij achter en voor de toog. Ze zorgden voor de bediening en vulden de glazen. Ze bleven dus achter de toog en buiten het bereik van de grijpgrage handen van de klanten. Voor de buitenkant had hij andere meisjes, die er niet om gaven af en toe te worden bepoteld. Het was tenslotte een bar en geen kindertuin. De zusjes zeiden toe en begonnen vanaf de volgende dag. Zo belandden ze zonder het zelf te weten of te willen in Bar Panache, een zaak die sinds mensenheugenis in heel Antwerpen een belletje deed rinkelen en van generatie op generatie aan de Oosterlincks, een notoire schurkenfamilie, toebehoorde. De komst van de Oekraïense meisjes en de verhalen over hun schoonheid liepen als een lopend vuurtje door Antwerpen en omstreken. Ollies bar zat van de late namiddag tot diep in de nacht overvol en hij hield woord. De meisjes bleven aan de binnenkant. Voor de buitenkant had hij andere meiden, zoals Bruintje van de derde verdieping, die een flinke, typisch Afrikaanse poep torste. Eén die zo een beetje achteruitstak en waarvan Ollie zei dat je er een dienblad op kon zetten. En de klanten knepen in het achterste van Bruintje, die kirde van plezier, maar vooral dacht aan de fooi die eraan vasthing. Ze had dikke, stevige tietten en diep uitgesneden blouses en jurken. De klanten mochten aan haar borsten komen, maar niet zonder er een biljet in achter te laten. En zoveel te meer geld er in haar jurk achterbleef, te harder ze kirde. Olena bekeek dit alles vanop afstand. De fooi werd 's avonds toch onder alle aanwezige meisjes verdeeld. De bar bestond uit de bar zelf, een voorraadkamer dat ook dienst als keuken deed en twee andere kamers. De ene was Ollies bureel en de andere was de neukkamer. Niet dat ze deze laatste regelmatig gebruikten. Nee, ze reserveerden ze vooral voor de heren van fatsoen. Degenen die met een watertje of een colaatje aan de kant stonden, nuchter thuiskwamen en hun vrouw wijsmaakten dat ze

overwerkten. De andere kamer was een bizar geval. Ollie zette er speciaal een bediende in, zogezegd een boekhouder, maar iedereen wist dat hij er een vunzig handeltje dreef. Was dit een handeltje in cocaïne? Niemand vroeg het zich af. De fatsoenridders neukten, de anderen dronken zich ladderzat en in het hoekje aan het verduisterde raam keek Ludo in de amandelgroene ogen van Olena. Niet met een koffie op zijn tafel, maar met een trappist. Vroeger kwam hij ook wel in de bar. Niet voor het billenknijpen, maar voor het werk. Na zijn officiële scheiding dronk hij 's avonds wel iets in De Welvaert. Maar de misdaad speelde zich niet in zijn stamkroeg af maar aan de overkant. Na diep beraad en in overleg met de commissaris, haastte hij zich weleens de straat over. Hij had het niet graag dat de gasten in De Welvaert zagen dat hij de bar binnenglipte. Wat dachten ze dan misschien wel van hem? Maar na enige tijd verminderde zijn haast. Het kon hem niet meer bommen wat ze aan de overkant van hem dachten. Was hij geen politie-inspecteur en diende hij het reilen en zeilen van de buurt niet te kennen? Het was trouwens een gevaarlijke buurt, de gevaarlijkste van Antwerpen. Hij voerde een gedoogbeleid. Preventie was belangrijker dan repressie en sommigen hield men beter te vriend dan te vijand. Zelden greep hij in en dat deed hij vanavond ook niet, want de meeste mannen waren al naar huis, vooral de fatsoenheren, die dan niet meer in de billen van hun eigen vrouw knepen, die moe waren en vroeg naar bed gingen. Ze werkten immers over. Ludo kende de zusjes. Ze hadden hem graag en hij hen ook. Ollie sloot de bar en terwijl ze de glazen spoelden, praatte hij nog wat met hen. Svetlana vertelde over thuis in Kiev. Hoe zij en hun ouders de Oranjerevolutie ervaarden. Hoe alles anders zou worden, maar toch hetzelfde was gebleven. Olena was stiller en praatte niet over Kiev. Ze keek naar Ludo, die er voor zijn jaren nog aantrekkelijk uitzag. Zag ze in hem een vader of een minnaar? Ludo nam afscheid en zoende hen op de wang. In zijn bed vatte hij niet direct de slaap. Hij woelde en keerde. Stond hij nu aan de rand van de afgrond of aan de rand van de toekomst?

2500 kilometer verderop en aan een nog machtiger stroom, de Dnjepr, woonden Oleg en Andriy, de twee broers van Olena en Svetlana. Na de Oranjererevolutie deed de democratie haar werk. De vroegere rijken werden nog rijker en noemden ze oligarchen maar de armen werden nog armer. Er heerste een hoge werkloosheid en de jeugd schuimde de straten af. Maar er ontstond ook een nieuwe klasse, een tussenklasse: de nieuwe rijken. Ze woonden aan de rechterkant van de rivier, in de oude stad, waar de Byzantijnse kerken staan en de nieuwe huizenblokken als paddenstoelen uit de grond rezen. Deze nieuwe rijken profiteerden van het vrijmaken van de markt en kochten de oude communistische bedrijven voor een prikje op. Het waren vrijbuiters en opportunisten. In de nieuwe welvaartsstaat kreeg niet iedereen dezelfde kansen. De enen wierp men het in de schoot en de anderen knokten ervoor. Andriy en Oleg rekenden zich tot de gelukkigen. Ze behoorden tot de ‘nieuwe rijken’. Ze waren ook van de tweede soort, ze kregen het niet, ze vochten ervoor. Net als hun zussen groeiden ze op in die kartonnen doos aan de rand van de stad en aan de linkerkant van de stroom. Aan de universiteit behaalde Andriy een ingenieursdiploma in de elektronica. Dit kwam hem nu handig van pas. Zijn broer, Oleg, dweilde dagelijks de straten af met ander onguur tuig. Hij leerde hierdoor ook veel, laat ons zeggen dat hij promoveerde tot dokter in de criminaliteit. De oude en nieuwe rijken hadden ook auto’s nodig. Het liefst, opzichtige West-Europese klassewagens, waarmee ze pronkten en hun rijkdom etaleerden. Ze richtten de firma ‘Westcar’ op, die zich specialiseerde in jonge, vooral Duitse occasies. Niet dat ze de auto’s kochten. Nee, ze lieten ze stelen door kerels die, net als zijzelf vroeger, tot een of andere straatbende behoorden en aanschoven om bij hen te werken. Andriy, een crack in de elektronica, ontwikkelde een systeem dat de beveiligingschips waarmee de meeste van deze wagens waren uitgerust, tilt deed slaan. Hun geronselde kompanen schuimden de betere buurten rond de Duitse steden af, op zoek naar exclusieve wagens die ze via Polen over de Oekraïense grens brachten, waar

andere huurlingen ze omkatten en van andere chassisnummers en valse boorddocumenten voorzagen. Ze zetten dus een bloeiende handel op en wonnen het aanzien en vertrouwen van de nieuwe lichter begoeden. Die waren even groot schorem als zijzelf. Dagelijks gingen ze naar een café-bar, waar de bediening gebeurde door hoogbenige dames, met wie ook iets anders viel te regelen mits je genoeg geld onder tafel schoof. Ze hadden er, net als Ludo, ook een tafeltje aan het raam. Van daaruit hadden ze zicht op een pleintje waarop, aan de rand, een standbeeldje van een bronzen kat stond. De legende deed de ronde dat, als je erover wreef, het je geluk opbracht. Velen wreeven erover maar bleven desondanks toch ongelukkig. De broers leken niet op elkaar en ook niet op hun zussen. Oleg had brede schouders, een gespierde nek en een ovaal hoofd. Zijn wenkbrauwen stopten niet in het midden, maar liepen als één zwarte streep door en vormden een afdakje boven zijn donkerblauwe ogen. Hij keek altijd stuurs, alsof ze erin pisten, en was oersterk - je bleef beter uit zijn buurt, wat de meesten dan ook deden. Andriy was middelmatig gebouwd, had smallere schouders en een langwerpige hoofd dat altijd leek na te denken. Hij had, net als Olena, stipjes in zijn wangen en een kuiltje in zijn kin waarin, na het scheren, altijd een zweem van korte haartjes bleef zitten. Ze wisten wat hun zussen deden, maar zagen er geen graten in. Het waren twee sterke meiden, die wel van zich afbeten als een of andere klant hen lastigviel. Ze hadden bijna dagelijks contact met elkaar en de zussen zagen er gelukkig uit. Toch gelukkiger dan die sukkelaars die dagelijks die poes aaiden. Ze waren als een viereenheid. Niemand verbrak of verstoorde hun verbondenheid. Ze waren gevierd in armoede grootgebracht en het maakte hen sterk. Ze gingen voor elkaar door het vuur. Zo belandden de broers op een dag in Antwerpen. Uitgenodigd door hun zussen, die ze hun schatten noemden, bezochten ze de bar. De meisjes lieten hen zien dat ze eervol door het leven gingen en aan de binnenkant werkten. De lachucks, dat was hun achternaam, werden aan Ollie voorgesteld. Ze praatten wat over en weer en gingen naar het linker-achteraf-

kamertje. Wat ze daar zagen en bespraken, wisten noch Olena, noch Svetlana en ook Ludo niet. Maar hij noteerde wel datum en uur in zijn schriftje. Olena nam haar broers mee naar zijn tafeltje en stelde hen aan hem voor. Guitig gooide ze eruit dat hij politie-inspecteur was en voor hun persoonlijke veiligheid zorgde. Ludo gaf hen de hand en beaamde haar gezegde. Ja, hij zou voor hen zorgen en zeker voor haar.

De tijd bleef niet stilstaan, niet in Antwerpen en ook niet in Kiev. Samen met de stromen, die links en rechts van elkaar scheidde, vloeiden de dagen, weken en maanden voorbij. De zusjes waren nu bijna twee jaar in de metropool en vonden rust en geluk in hun appartementje en hun werk. Ze verdienden goed en werden correct betaald. Maar toch was hun geluk niet compleet. Olena, die sinds haar eerste gesprek met Ludo een boontje voor hem had, werd op hem verliefd. Ze vocht er eerst tegen, maar hoe meer ze streed, des te sterker raakte ze aan hem gehecht. Ludo, van zijn kant, was ook wel op haar verliefd, maar vond dan weer het leeftijdsverschil een onoverkomelijke hinderpaal. Het was voor beiden een gevoelens-tweestrijd, iets waartegen ze streden, maar wat hen dichter bij elkaar bracht. Svetlana, extravert, maar vooral hongeriger naar geld en fooi, kwam nu af en toe voor de toog en praatte en lachte tegen de mannen die, hoewel ze probeerden, geen kans kregen haar aan te raken. Ollie had ook voor haar een boontje. Zijn vrouw kwam, sinds de geboorte van hun zoon, zo'n dertig kilo aan. Ze verzorgde zich niet en deed geen enkele moeite om aan dat overgewicht iets te doen. Ze was niet al te groot en woog bijna 100 kilogram. Haar buik lede in plooiën over haar schaamhaar en haar figuur was wansmakelijk en blubberde bijna het hele bed vol. Dit contrasteerde fel met de ranke verschijning van Svetlana en hij kreeg het moeilijker en moeilijker om zijn losse handjes thuis te houden. Bij het voorbijgaan kon hij het niet laten tegen haar achterste te tikken, haar bij de lenden te nemen of in haar billen te knijpen. Hoewel ze zijn toenaderingen niet appre-

cieerde, liet ze hem betijen. Het was tenslotte haar baas. Zolang het hierbij bleef, kon het geen kwaad. Maar van kwaad kwam erger. Toen ze alleen in het keukentje was, kwam hij haar stiekem achterna, duwde haar tegen de koelkast en probeerde haar borsten te pakken te krijgen. Hij was sterk, en zij, hoewel gespierd, kon tegen die overmacht niet op. Gelukkig hoorde Olena haar geroep en kwam hem achterna, waarna hij onmiddellijk zijn greep loste. Van toen af aan was de ban gebroken. Hij gedroeg zich steeds arroganter en Svetlana bleef voortaan aan de binnenkant. Maar zelfs daar drumde hij tegen haar aan en betastte haar kont. Dit kwam niet goed. Ze was niet van steen, verre van zelfs. Ze walgde van hem omdat hij haar behandelde als verderfelijk vlees. Haar broers, die ondertussen al een vijftal keer op visite kwamen, namen dit zeker niet. Als hij niet oppaste, maakten ze kipkap van hem. Ludo, met een grijzend snorretje en, sinds de scheiding van Marianne, steeds dunner in het haar, keek ernaar, maar deed voorlopig niets. Hoe meer hij naar Olena keek, hoe meer hij voor haar voelde en des te aantrekkelijker ze werd. Zijn del liet hij sinds lang achter zich. Er kwamen andere mensen, andere kansen en andere ideeën voor in de plaats. Kijk maar naar Olena, wiens ziel dichter naar hem toegroeide. Leefde hij de laatste jaren niet te veel in het verleden en vergat hij dat er nog een toekomst was?

Ludo, in de ban van en in de drang naar Olena te zien, kwam nu naast in café De Welvaart ook iedere dag in De Panache. Net als in De Welvaart dwong hij er een vast stekje af, in een hoekje aan een verduisterd raam. Hij keek altijd star voor zich uit, maar als je goed op hem lette, zag je dat hij Olena geen seconde uit het oog verloor. Niet dat hij jaloers was, maar met al dat onguur tuig in de buurt vertrouwde hij het zaakje toch niet helemaal. En beloofde hij niet voor haar veiligheid te zorgen? Ook Ollie irriteerde hem steeds meer en meer, maar zolang alles binnen de coulissen van de bar gebeurde, kon hij weinig of niets doen. Het waren lange dagen, avonden en nachten voor de meisjes, en als vertrouwensman vroegen ze hem om

raad. Was het niet te riskant om in de vroege uurtjes nog naar hun appartement op Linkeroever te rijden? In hun buurt krioelde het van zatte schuinsmarcheerders en op Linkeroever waren er jonge drugsbendes actief. Ze gebruikten toch beter de studio boven de bar, om eenmaal de dag het licht aanstak, de tram te nemen. Dit was zoveel veiliger. Ludo twijfelde, legde het ene tegenover het andere in de weegschaal en koos uiteindelijk ook voor de laatste optie, maar vroeg uiteindelijk toch weerhoudend: ‘Hoe moet het dan met Bruintje? Verhuist die dan weer naar het zoldertje?’

‘Ach’, antwoordde Svetlana geringschattend, ‘die geeft daar niet om, die komt uit een strohut in de brousse.’

Hij gaf hen wel de raad een extra slot op de binnenkant van de deur aan te brengen en drukte hen op het hart: ‘En natuurlijk houden jullie je smartphone binnen handbereik! Ik leg mijn gsm alvast op het nachttafeltje. Niet twijfelen. Bij de minste onraad, ook als je denkt dat het vals alarm is, onmiddellijk bellen!’

Sinds de meisjes in Antwerpen strandden, kwamen de broers regelmatig op visite. Het viel op, en vooral bij Ludo, dat ze bij de heenreis altijd met de wagen kwamen en voor de terugreis het vliegtuig namen. Vlieg angst was dus geen excuus. Hun verblijf verkortte hierdoor met drie dagen en dat vonden de zussen spijtig. Olena veranderde van barjuf in patissier en toverde de mooiste en smakelijkste kunststukjes op tafel. Het was er dan altijd zo gezellig en het waren dagen van innig geluk, die hun aangeboren verbondenheid nog versterkten. Ook Ludo, als was hij het vijfde lid van de familie, nodigden ze steevast uit. En dat charmeerde hem. Sinds zijn gezin ontplofte, raakte hij dat warme nestgevoel kwijt en meer en meer sleet hij zijn dagen in café De Welvaert, waar hij ook nog enkele goede vrienden had. Maar dit was anders. Het gaf hem het gevoel dat hij ergens bij hoorde. Vooral Olena stelde hem op zijn gemak. Ze drong zich niet op maar profileerde zich als een meerwaarde op zijn geluk. En hij herademde. Dit doorbrak de

eenzaamheid. In die twee dagen, ze noemden het vakantie, bezochten de broers ook De Panache. Hij vergezelde hen, zodat de meisjes rustig konden opruimen. De Iatchucks hadden hem graag als vriend aan de koffietafel, maar bedankten liever voor zijn gezelschap als ze eropuit trokken. Hij was tenslotte een flik. Aan al wat een kepie droeg of het gezag vertegenwoordigde, hadden ze een grondige hekel. Hij zonderde zich dan maar af aan zijn tafeltje bij het verduisterde raam, terwijl zij naar de toog gingen en iets bestelden. Andriy vroeg een pilsje maar voor Oleg mocht het iets straffer, een dubbele ‘Whisky Sour’. Bruintje probeerde, gebruikmakend van haar grote borsten, zich tussen hen door te wringen, maar zij stonden pal en bewogen niet. Ze interesseerde hen niet. Bij hen in Kiev had je geen Afrikanen en dat vonden ze maar best ook, want net zoals ze een afkeer hadden van een politie-uniform, hadden ze een hekel aan al wat vreemd was. Was het nu een Rus, een Chinees of een Afghaan, ze moesten er niets van weten. Het waren echte patriotten. Het was hen door hun ouders al op jonge leeftijd met de paplepel meegegeven. Toen het drankje halfleeg was, begon het tweede bedrijf van hun bezoek. Ze gingen naar het linker-achterafkamertje en na een kwartier kwam er nog schoner volk binnen. Het waren Yvan en een geüniformeerde douanier, die hij kende als Hubert. Yvan, een struise zestiger, breedgeschouderd en lang van stuk, was de ex-collega, die er met zijn madame vandoor was. Hoewel die hem meer gaf dan ontnam, kon hij die kerel niet uitstaan. Het hele gedoe ging hem wellicht te vlug, terwijl hij het niet direct zag aankomen. Hij schoof een deel van de verantwoordelijkheid in diens schoenen, hoewel hij goed wist dat alles, maar dan ook alles, aan zijn doortrapte heks lag. Hubert, met zijn steenrode kop en blauwdooraderde neus, volgde hem als een Franse bulldog. Ze gingen ook naar de toog. Yvan bestelde zich een whisky en Hubert een driedubbele cognac, die hij in één teug doorslikte. Alvorens hij Yvan volgde, bestelde hij er nog eentje en klokke die, alsof het limonade was, in twee keer door zijn keelgat. Zonder kloppen gingen ze ook het kamertje binnen en sloten de deur.

Na twee uur vergaderen, kwamen ze terug de bar binnen, gingen elk apart staan en deden alsof ze elkaar niet kenden. Andriy en Oleg zochten elders vertier. Blanke meisjes waren meer hun dada en die waren er in de buurt in overvloed. Yvan en Hubert, die geen onderscheid kenden tussen blank of zwart, foefelden om beurten aan Bruintje en dronken tot ze ladderzat het deurgat uitbolden. Ludo noteerde alles in zijn schriftje en schreef in blokletters 'COCAINE'. Telkens de broers op verlof kwamen, en ze waren er niet voor de eerste keer, ontplooidde zich hetzelfde tafereel. Dit was iets om in de gaten te houden!

In een onooglijk klein gehucht, ergens in de Ardennen aan een riviertje, de Semois, porde Yvan de haar aan. Door het miezerige weer lukte het maar halvelings. De schouw was nat en de lage luchtdruk duwde de opgestegen rook terug naar binnen. Hij proestte, maar uiteindelijk kreeg hij er toch de vlam in. Het was zijn buitenverblijf, even onooglijk als het gehucht, waarvan het deel uitmaakte. Het lag op een verheven glooiing, waarrond de rivier meanderde als een slang die zijn prooi niet vindt. De heuvel stond vol naald- en loofbomen en het was er stil, zelfs zo stil dat de stilte er niet afgleed, maar bleef liggen tussen de afgevallen bladeren en naalden van de bomen en struiken, die het huisje omzoomden. Yvan was sinds Ludo's officieuze scheiding de nieuwe vriend van Marianne, had drie huwelijken achter de rug en de resem minnaressen kreeg je op vingers en tenen niet geteld. Hij was een routinier. Wat hem in Marianne interesseerde, wist hij zelf niet. Net als in De Panache, heeft iedere vrouw een binnen- en een buitenkant, maar scheefneuker als hij was, maakte hij tussen beide geen verschil. Hij focuste zich vooral op de buitenkant. Marianne had stevige borsten en *panache* erfde ze genetisch over. Zij was dus het ideale plaatje en was even leeg als het huis waar hij nu trachtte de haar aan te steken. Maar het huis bleef niet leeg. Ieder weekend kwam Yvan naar zijn chalet en dan nog meestal met een andere vrouw. Morgen verwachtte

hij Maria, een van zijn talloze minnaressen. Ze had ook stevige tietten, en het bijzondere aan haar was dat, als ze kwam, ze haar poes volledig kaalschoor. Hij hield van abnormaliteiten. Kortom, hij was een seksmaniak. Marianne werd, sinds ze Ludo verliet, toch wat rustiger. Het was alsof de in haar hoofd opgeslagen onzin vaste materie werd. Ludo zei haar destijds heel voorzichtig dat wat er zich in haar bovenkamer afspeelde toch niet echt klopte en dat ze beter eens een goede dokter raadpleegde. Dit werd het keerpunt in hun relatie. Dacht die koffie en trappist drinkende prutsinspecteur soms dat ze gek was? Alles wat ze hoorde en zag, was toch echt! Dit waren geen wanen. Nee, dat was realiteit! Diezelfde avond bedronk ze zich in Yvans mannenclub. Laat in de nacht en toeterzat, zette hij haar 's nachts aan hun huis af. Ze strompelde de gang in, viel voorover en kotste het tapijt onder. Ludo wou haar in bed leggen, maar ze kroop op handen en voeten naar de badkamer en hing haar hoofd over de toiletpot. De hele nacht spuwde ze het beste wat ze nog in haar had, haar laatste gal, erin uit.

Yvan pookte nog even in het vuur. Hij gooide er nog wat sparrenhout bij om de muftie uit de woonkamer te drijven. Morgen kwam Maria en stiekem hoopte hij dat ze haar muis kaalschoor.